ஸ்ரீ:

ஸ்ரீராமாநுஜன் 48.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய தத்துவங்களை யுணர்த்த மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்ரிகை

[மதராஸ் ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசந ஸபையின் வெளியீடு]

ஆசிரியர்: ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம் 4 || 15உ டிசம்பர்மீ 1952 நந்தனஹு மார்கழிமீ || 12 இதழ்

எம்பெருமானாரும் திவ்ய ப்ரபந்தமும்.

ஆழ்வார்களருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தங்களெல்லாம் உலகில் மலினமாகி மறைந்திருந்தகாலத்தில் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் வெகு பரிச்ரமப்பட்டு நம்மாழ்வாரை யோகதசையில் ஸாக்ஷாத்கரித்து திவ்யப்ரபந்தங்களையெல்லாம் பெற்று விசேஷ ப்ரசாரம் செய்தருளினதாக இதிஹாஸமுள்ளது. இது பின்புள்ளவர்கள் கற்பனையாக எழுதிவைத்ததென்று சொல்வதற்கிடமில்லாதபடி ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகாதிகளான முன்னோர்களும் குரு பரம்பராஸாரம் முதலான ரஹஸ்யக்ரந்தங்களில் எழுதிவைத்துள்ளார்கள். ஆகவே, நம்முடைய ஸம்ப்ரதாய பஹிர்ப்பூதர்களான பிறர் எப்படி சொன்னாலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயஸ்தர்கள் இதில் அதிசங்கைகொள்ள அவகாசலேசமுமில்லை. இப்படியிருக்க "திவ்யப்ரபந்தங்களை வளர்த்தவர் எம்பெருமானார்" என்று ப்ரஸித்தி வந்திருக்கிறது. எம்பெருமானார்க்கு வாழி திருநாமமருளிச்செய்தவர் மணவாளமாமுனிகள். (ஆர்த்திப்ரபந்தத்தில் அஃதுள்ளது.) அதில் "மாறனுரை செய்த தமிழ்மறை வளர்த்தோன் வாழியே" என்றுள்ளது. இவ்விஷயத்தை எம்பெருமானாருடைய ஸமகாலத்தவர்களான மஹாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளினாலும் நிலைநாட்டுகிறோமிங்கு.

ஆழ்வார்களருளிச் செய்த ஸகல திவ்யப்பிரபந்தங்களுக்கும் தனியன்கள் அநாதிகாலமாகவே அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன. சில ப்ரபந்தங்களுக்கு ஒன்றிரண்டு தனியன்களும் சில பிரபந்தங்களுக்கு ஐந்தாறு தனியன்களும் அமைந்திருக்கின்றன. நம்மாழ்வாரருளிய திருவாய்மொழியாயிரத்திற்கு ஸம்ஸ்க்ருதத்தனியன் ஒன்றும், தமிழ்த் தனியன்கள் ஐந்துமாக ஆறுதனியன்கள் உலகமெங்கும் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன. மாறன் பணித்த தமிழ் மறைக்கு ஆறங்கங்கூறவவதரித்த திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்த பெரிய திருமொழியாயிரத்திற்கு ஸம்ஸ்க்ருதத் தனியன் ஒன்றும் தமிழ்த் தனியன்கள் மூன்றுமாக நான்கு தனியன்கள் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன.

பெரும்பாலும் தனியன்களில் அந்தந்த திவ்யப் பிரபந்தங்களின் பெருமை, அவற்றையருளிச் செய்தவர்களின் பெருமை, அவர்களவதரித்த தலத்தின் பெருமை முதலியன சொல்

லப்படுகின்றன. திருவாய்மொழித் தனியன்களில் ஒன்றும், பெரிய திருமொழித் தனியன்களில் ஒன்றும் வெகு விலக்ஷணமாக அவதரித்திருக்கின்றன. திருவாய்மொழித் தனியன்களில்

"ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி யிராமானுச முனிதன்
வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்—ஆய்ந்த பெருஞ்
சீரார் சடகோபன் செந்தமிழ்வேதந் தரிக்கும்
பேராத வுள்ளம் பெற."

என்கிற தனியனானது எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே பண்ணுகிற வொரு பிரார்த்தனையாக அமைந்திருக்கிறது. இந்த வெண்பாவின் பொருளாவது, மிகச்சிறந்த கல்யாணகுணசாலியான நம்மாழ்வாரருளிச் செய்த திருவாய்மொழியாயிரத்தை நன்கு தரித்துக்கொள்ளவல்ல நெஞ்சுதன்னைப் பெறுவதற்காக பெரும்புகழ்படைத்த எம்பெருமானாருடைய திருவடித் தாமரைகளை வணங்குகின்றேனென்பதாம். ஸ்வாமிந்! எம்பெருமானாரே! திருவாய்மொழியாயிரத்தையும் மறவாமல் தரிக்கத்தக்க ஸாமர்த்தியத்தை வரப்ரஸாதமாகத் தந்தருளவேணுமென்று அவர்தம்மையே நோக்கிப் பிரார்த்திக்கிறபடியாகத் தேறுகின்றது.

பெரிய திருமொழித் தனியன்களுள்,

"எங்கள் கதியே யிராமானுச முனியே!
சங்கை கெடுத்தாண்ட தவராசா!—பொங்குபுகழ்
மங்கையர்கோ னீந்த மறையா யிரமனைத்தும்
தங்குமனம் நீயெனக்குத் தா."

என்கிற விந்தத் தனியனும் இதேரீதியாக அமைந்திருக்கின்றது. இது எம்பெருமானாரை முன்னிலைப்படுத்தியே கூறியுள்ளது. திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்த பெரிய திருமொழியாயிரத்தையும் தரிக்கவல்ல மனத்தைத் தந்தருள வேணுமென்று எம்பெருமானாரை நோக்கிப் பிரார்த்திருக்கிறது இதில்.

ஆக இவ்விரண்டு தனியன்களையும் விசேஷித்து மனதில் மனனம் செய்யுங்கால் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த வொரு பரமானந்தம் விளைவதோடு எம்பெருமானாருடைய ஒப்பற்ற வொரு பெருமையும் அறியலாகிறது. பிரபந்தங்களைத் தரிக்கும்படியான நெஞ்சைத் தந்தருள வேணுமென்கிற பிரார்த்தனையை அந்தந்த ஆழ்வார்களை நோக்கியே செய்திருக்கலாம்; அவர்களுக்கு அந்தரங்கர்களான மதுரகவிகள் ஸ்ரீமந்நாத முனிகள் போல்வாரை நோக்கியாவது செய்திருக்கலாம்: பரமோதாரனை எம்பெருமானை நோக்கிச் செய்திருக்கலாம். ஸகலவித ஸம்பத்துக்களையும் அளிக்கவல்ல பெரிய பிராட்டியாரை நோக்கிச் செய்திருக்கலாம். [இராமானுச நூற்றந்தாதியின் ஈற்றுப்பாசுரத்தோடு மிகப்பொருந்துமிது.] இப்படிப்பட்ட வழிகளை விட்டு எம்பெருமானாரை நோக்கி இந்தப் பிரார்த்தனை செய்திருப்பது எதனாலென்று விமர்சிக்க வேண்டியது ஆவச்யகமன்றோ? புதிதாக நாம் என்ன விமர்சிக்கப் போகிறோம்? அக்காலத்தில் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களெல்லாம் எம்பெருமானாரிட்ட வழக்காயிருந்தன வென்பது நிஸ்ஸந்தேஹமாக அறியக்கிடக்கின்றது. வெகு ச்ரமப்பட்டு அதிகரித்துப் பலகால் உருச்சொல்லித் தரிக்கவேண்டிய இந்த மஹத்தான ப்ரஹ்மவித்யையை ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரொருவரே *கலியுங்கெடுங்கண்டு கோண்மி னென்று ஆசாஸித்த ஆழ்வாருடைய பரமக்ருபையினாலும், * ஆமுதல்வனிவனென்று அநுக்ரஹித்த ஆளவந்தாருடைய அற்புத

ான அநுக்ரஹாதிசயத்தினுலும் அநாயாஸமாக க்ரஹித்து ஓரிடத்திலும் ஒரு விதமான ஸந்தேஹமும் விஸ்மரணமுமின்றிக்கே தரித்தருளியிருந்தாரென்பது ஸுஸ்பஷ்டமாகின்றது. இல்லையேல் இந்தத் தனியன்கள் இவ்வண்ணமாக அவதரித்திருக்க அவகாசமில்லையன்றே.

அன்றியும், *எய்ந்த பெருங்கீர்த்தி* என்கிற தனியனுக்கு அடுத்ததான "வான் திகழுஞ் சோலை" என்று தொடங்குந் தனியனில் "தமிழ்மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமாநுசன்" என்று சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. திருவாய்மொழியைப் பெற்ற தாயார் நம்மாழ்வாரென்றும், வளர்த்த தாயார் எம்பெருமானுரென்றும் அக்காலத்திலிருந்த ஆப்ததமர்களான ஆசிரியர்கள் அருளிச் செய்தார்களென்றால் திவ்யப் பிரபந்தங்களிலே எம்பெருமானுர் எவ்வளவு ஈடுபாடு கொண் டவர்க இருக்கவேண்டும்! திவ்யப்ரபந்தங்களைக் கற்க ருசியில்லாமலிருந்தவர்களை வலிய அழைத்துக் கற்க நியமித்தருளினர். வியாக்கியானங்கள் அவதரிக்க நியமனம் தந்தருளி னர். ஆங்காங்கு அருமை பெருமை வாய்ந்த நிர்வாஹங்களை வெளியிட்டருளினர். திவ்ய தேசங்களில் அருளிச்செயல் பிரசாரங்களை ப்ரபலப்படுத்தியருளினர். இவ்வண்ணமாகச் செய்தருளின செயல்களைக்கொண்டே "மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமாநுசன்" என்று பணித்தார்கள். அக்காலத்தில் எம்பெருமானுர் அவ்வளவு ச்ரத்தை கொண்டருளி யிராவிடில் திவ்யப்ரபந்தங்கள் ஸ்ரீமந்நாத முனிகளின் காலத்திற்கு முன்னேயிருந்த வித மாகவே லோபமடைந்திருக்கும். அப்படியாகாத படிக்கு ஸ்வாமி யெம்பெருமானுர் செய்தருளின சேமக்காப்பு வாசாமகோசரம். "ஸர்வதேசதசாகாலேஷு....ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம்...திகந்தவ்யாபிநீ பூயாத் ஸாஹிலோகஹிதைஷிணீ" என்கிற ச்லோகத்தை நாடு நகரமெங்கும் திவ்யப்ரபந்த ஸேவா காலங்களிலேயே அநுஸந் தித்து வருவதனுல் அந்த ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞையானது திவ்யப் பிரபந்த விஷயமே யல்லது வேறு விஷயமன்று என்பது நன்கு உணரலாகிறது. ... ... (*)

ஸம்ஸ்க்ருதத்திலும் தெலுங்கிலும் திவ்யப்ரபந்தம்.

உலகில் பிறந்தவர்கள் போதைப்போக்குவதற்குப் பல வழிகள் இருந்தாலும் "கார்கலந்தமேனியான் கைகலந்தவாழியான், பார்கலந்த வல்வயிற்றான் பாம்பணையான்— சீர்கலந்த சொல்நினைந்து போக்காரேல் சூழ்வினையினுழ்துயரை. என்னினைந்து போக்குவர் இப்போது" என்று நம்மாழ்வாருளிச் செய்தபடி பகவத் குணுநுபவத்தினுல் போது போக்குவதுதான் மிகச்சிறந்ததென்று அநுபவரஸிகர்கள் பலர் கைகண்டிருக்கிறார்கள். நாஸ்திகர்களாயிருப்பவர்களுங்கூடச் சில ஸமயங்களில் பக்தி தலையெடுக்கப்பெற்று பகவத் குணங்களைப்பற்றிய புத்தகங்களை வாசிக்க விரும்புகிறார்களென்பதை நாம் கண்டு வருகிறோம். அப்படி வாசிக்கவிரும்பும் புத்தகங்களில் ஆழ்வார்களருளிச்செய்த திவ்யப் பிரபந்தங்களே தலையான ஸ்தானத்தில் நிற்கின்றன. பொருள் தெரியாமற் போனாலும் பாசுரங்களைப் படிக்கும்போதே அற்புதமான ஆத்மானந்த முண்டாகின்ற தென்று பலர் கூறக் கேட் டிருக்கிறோம். பொருளும் தெரிந்து அநுபவிக்க நேர்ந்தால் விலக்ஷணமான ஆனந்தவெள் ளம் ஆத்மாவில் பொங்கி அலையெறியுமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை.

வேத வேதாந்தங்கள் முதலிய ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் கரைகண்டவர்களான நம் பூருவாசாரியர்களும்—[ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் ஆளவந்தார் ஸ்ரீராமாநுஜர் கூரத்தாழ்வான்

பட்டர் முதலான பேராசியர்களுங்கூட] இத்திவ்யப் பிரபந்தங்களிலேயே போதைப் போக்கினார்களென்றால் இவற்றின் இனிமை எப்படிப்பட்டதாயிருக்கவேணும் !

கீர்த்திமூர்த்தியான ஸ்ரீமத் கோவர்த்தனம்(ஆத்ய)ரங்காசார்யர்ஸ்வாமி வடதேசத்தில் வியாபகராக எழுந்தருளியிருந்து ப்ருந்தாவனத்தில் திவ்ய தேச ப்ரதிஷ்டை செய்தருளின காலத்தில் ஸுதர்சநாசார்ய சாஸ்த்ரி என்றொரு உத்தராதிப்ராஹ்மணர் அவருடைய திருவடிகளில் ஆச்ரயித்திருந்தார். அவர் சதுச் சாஸ்த்ர பண்டிதர். கோவர்த்தனம் ஸ்வாமிக்கு தக்ஷிண பாஹுவாக விளங்கினவர். அவர் கோவர்த்தனம் ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் திருவாய்மொழி வியாக்கியானமாகிய பகவத்விஷயத்தைக் காலக்ஷேபஞ் செய்தாராம். அப்போது அவருடைய உள்ளத்தில் தோன்றியதை அவரே பல ச்லோகங்களாக இயற்றி வெளியிட்டிருக்கிறார். அந்த ச்லோகங்களின் தாத்பர்யஸாரம் கேண்மின்.

"இவ்வுலகில் எண்ணிறந்த சாஸ்த்ரங்கள் தோன்றியிருந்தாலும் ஆழ்வார்களுடைய திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்குச் சமானமான சாஸ்த்ரம் எதுவுமே கிடையாது. அவற்றுக்கு வியாக்யானங்களை யருளிச்செய்த ஆசாரியர்களே உண்மையான ப்ரஹ்ம வித்துக்கள். அப்படிப்பட்ட திவ்யப்பிரபந்தங்களையும் வியாக்கியானங்களையும் அதிகரிக்க யோக்யமான ஜன்மமே ஜன்மம். ஐயோ நான் தமிழ்ப்பாஷைக்கு வைதேசிகனாய் யமுனைக்கரையிலே பிறந்து கெட்டேனே! ஆனாலும் அந்த மஹார்த்தங்களை ஒருவாறு கேட்கும் பாக்கியம் பெற்றேனே யென்று மகிழ்கிறேன். ஸ்ரீமந் நாராயணா! கோவர்த்தனம் ஸ்வாமி திருவடிகளில் ஆச்ரயித்து ஸ்ரீராமாநுஜ ஸம்பந்தம் பெற்றவெனக்கு மோக்ஷப்ராப்தியில் ஸந்தேஹ லேசமும் கிடையாது. ஆனாலும் ஸ்ரீமந் நாராயணா! எனக்கு நீ இப்பிறப்பில் மோக்ஷம் கொடுக்கலாகாதென்று உன் திருவடிகளைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு பிரார்த்திக்கிறேன். என்னை நீ தமிழ் நாட்டில் பிறப்பித்து நாலாயிர அத்யாபகன் என்ற விருதைப் பெறுவித்து ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை வாயாரக் கதறும்படி பண்ணி அப்படி பத்தெட்டு ஜன்மங்கள் கொடுத்து, பிறகு தான் என்னை நீ திருவடி சேர்த்துக்கொள்ளவேணும். இப்படி யல்லாமல், நாராயணா! எனக்கு நீ இப்போதே மோக்ஷம் கொடுத்துவிட்டாயாகில் * நச புநராவர்த்ததே நச புநராவர்த்ததே * என்கிற உபநிஷத்தையும் * அநாவ்ருத்திச் சப்தாதநாவ்ருத்திச் சப்தாத் * என்கிற ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தையும் கிழித் தெறிந்துவிட்டு இந்நிலத்திற்குத் திரும்பிவந்து தாம்ரபர்ணீ தீரத்திலும் காவேரிக்கரையிலும் ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ப்ராந்தத்திலும் பிறவி எடுத்தே தீருவேன்".

என்று இப்படிப்பட்ட நிர்வேதத்தைப் பொதிய வைத்துப் பல ச்லோகங்கள் இயற்றியிருக்கிறார் அந்த ஸுதர்சனாசார்ய பண்டிதர்.

அடியேனுடைய அனுபவத்தில் நேரில் கண்டவொரு விஷயத்தையுமிங்குத் தெரிவிக்கிறேன். கீர்த்தி மூர்த்தியாயெழுந்தருளி யிராநின்ற ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. ஸ்ரீ வானமாமலை சின்னகலியன்ஸ்வாமி இரண்டாவது தடவை வடதேசயாத்திரை யெழுந்தருளினபோது பாட்னாவில் தீகாகாட் என்ற ஸ்தலத்தில் எழுந்தருளி யிருந்தகாலத்தில் அடியேன் யாத்ராவசாத் (1916-ஆம் வருஷத்தில்) அங்கு விடைகொள்ள நேர்ந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பரம கிருபைக்கு இலக்காகிச் சிலநாள் அங்குத்தங்கியிருக்கையில் ஸ்ரீஸ்வாமி ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியிலிருந்து அருமையான அர்த்த விசேஷங்களை அநுதினமும் ஹிந்தியில் உபந்யஸிக்கும்படியாயிருந்தது. அதைக்கேட்ட அந்ததேசத்துப் பண்டிதர்கள் யாவரும் கண்ணுங் கண்ணீருமாயிருந்தனர்.

அவர்களில் தலைவரானவொருவர் சொன்னவார்த்தை இன்னமும் மறவாமலிருக்கிறது. அதாவது *ஆஸாமஹோ சரணரேணுஜுஷாமஹம் ஸ்யாம் ப்ருந்தாவனே கிமபி குல்ம லதௌஷதீநாம், யா துஸ்த்யஜம் ஸ்வஜநம் ஆர்யபதஞ்ச ஹித்வா பேஜுர் முகுந்தபதவீம் ச்ருதிபிர் விம்ருக்யாம்* [வேதங்களாலே தேடப்படுமதான க்ருஷ்ணன்போனவழியை யாவர் சில பெண்கள் ஸ்வஜனங்களையும் அதிக்ரமித்துப் பின் தொடர்ந்தார்களோ அவர்களுடைய பாததூளியை பஜிக்கப்பாங்காக ப்ருந்தாவனத்திலுள்ள சிறு செடிகள் கொடிகள் ஓஷதிகள் முதலானவற்றில் ஏதேனுமொன்றாகப் பிறக்கப்பெறவேணும்] என்றும், *அஹம் கதம்போ பூயாஸம் குந்தோவா யமுனாதடே* [யமுனைக்கரையில் கண்ணபிரான் திருவடிகளால் மிதித்தேறின கடம்ப மரமாகவோ குருந்தமரமாகவோ பிறக்கப் பெறவேணும்] என்றும் முன்னே உத்தவர்முதலானோர் ப்ரார்த்தித்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள்; அந்த ஜன்மங்களெல்லாம் ஏதுக்கு? இப்படிப்பட்ட திவ்ய ப்ரபந்தங்களை பதிகரிக்கப் பாங்கான ஜன்மமன்றோ ஜன்மம்—என்றார்.

ஆகவிப்படி வைதேசிகர்களுங்கூட ஈடுபடும்படியான பெருமைவாய்ந்த திவ்ய ப்ரபந்தங்களின் அரிய பெரிய பொருள்களை ஸகல தேசத்தாரும் தெரிந்துகொண்டு ஆனந்திக்கவேணுமென்கிற ஆசை அடியேனுக்குத் தோன்றி, ஸம்ஸ்க்ருதம் ஹிந்தி தெலுங்கு ஆகிய மூன்று பாஷைகளிலும் திவ்ய ப்ரபந்த வியாக்யானங்களை எழுதத்தொடங்கி மூன்று வருஷங்களுக்கு மேலாயிற்று.

ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையில் எழுதப்படுகிற வியாக்யானம் தெலுங்கு லிபியிலும் தேவநாகர லிபியிலும அச்சிடப்பட்டு வருகிறது. தெலுங்கு லிபியில் திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி, நாச்சியார் திருமொழி இவை பூர்த்தியாகி வெளிவந்திருக்கின்றது. தெலுங்கு பாஷையில் திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி, திருப்பாவை இவை பூர்த்தியாயிருக்கிறது. ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் தேவநாகரலிபியில் அச்சாகிவரும் வியாக்கியானம் பாம்பேமாநகரில் ஸ்ரீவேங்கடேச்வர அச்சுக்கூடத்தலைவர்களால் தமது பணியாகப் பதிப்பிக்கப்பட்டு வருகிறதென்பதை முன்னமே தெரிவித்திருக்கிறோம். அது முதலாயிரம் முடிந்தே வெளிவரும். இரண்டுமூன்று மாதங்களுக்குள் அது வெளிவரக்கூடியது. ... (*)

அன்பர்களுக்கு அறிக்கை.

இப்பத்ரிகையோடு ஸ்ரீராமாநுஜனுக்கு நான்காமாண்டு நிறைகின்றது. இதுவரையில் அன்போடு கைகொடுத்து இதனை வளர்த்த மஹான்களுக்கு நம்முடைய க்ருதஜ்ஞதையை ஹார்த்தமாகத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறோம். இனி மேலும் முன்னிலுமதிகமாகக் கைகொடுத்து வளர்க்கவேணுமென்று அன்னவர்களைப் பிரார்த்திப்பது மிகையேயாம்.

இவ்வருஷத்திற்கும் கீழ்வருஷங்களுக்கும் சந்தா செலுத்ாதவர்கள் பலருளர். அவர்கள் அன்புகூர்ந்து இம்மாத முடிவுக்குள் பழைய பாக்கியைச் செலுத்துவதுடன் புது வருஷச்சந்தாவையும் அனுப்பிக்கொடுக்கவேணுமென்று பிரார்த்திக்கப்படுகிறார்கள். மீண்டு மீண்டும் பிரார்த்திக்க லஜ்ஜிக்கிறோம்.

இவ்வருஷத்தில் சந்தா வகுப்பை இரண்டாக வைத்து 2-8-0 செலுத்துவது ஒரு வகுப்பென்றும் 10-0-0 செலுத்துவது மற்றொரு வகுப்பென்றும் விபாகமிட்டிருந்தோம். இதில்

அனேகவிதமான சிரமங்கள் ஏற்பட்டன. அதனால் இனி அனைவர்க்கும் ஒரேவிதமான சந்தாத்தொகை ஏற்படுத்தப்படுகிறது. அதாவது ரூபா 5 மட்டுமே. ஷ சந்தா செலுத்துகிற எல்லார்க்கும் 12 மாதங்களிலும் பத்திரிகை அனுப்பப்பட்டுவரும். ஒவ்வொரு மாதத்திலும் 32 பக்கங்கள் [4 பாரங்கள்] வெளியிடப்படும். சில மாதங்களில் பக்கங்கள் குறைந்தாலும் வருஷ பூர்த்தியில் 384 பக்கங்களுக்குக் குறையாமல் [48 பாரங்கள்] தேறும்படி கவனிக்கப்படும். எந்த மாதத்தில் குறைவான பக்கங்கள் வெளிவருகின்றனவோ, அதற்கடுத்த மாதத்தில் அதிக பக்கங்கள் கொண்ட வியாக்கியான நூல் வெளிவருமென்று திண்ணமாக எண்ணவேண்டியது. அப்படிப்பட்ட நூல்கள் ஸ்ரீராமாநுஜன் மூலமாக அடிக்கடி வெளிவந்துகொண்டிருக்கும். தனிப்படவும் அனேக நூல்கள் வெளியிடப்பெறும். அவற்றைப்பற்றி அப்போதைக்கப்போது பத்ரிகையில் விளம்பரம் செய்வோம். விருப்பமுள்ளவர்கள் தனிவிலைக்கு அவற்றைத் தருவித்துக்கொள்ளலாம்.

புது வருஷத்திலிருந்து வருஷச்சந்தா 5 ரூபாயாக்கினாலும் அதைவிட அதிகவிலையுள்ள புத்தகங்கள் அன்பர்களுக்குக் கிடைத்தேதீரும். சந்தாத்தொகையை முன்னதாக அனுப்புவதோ, அனுப்புகிறோமென்று கடிதமெழுதுவதோ செய்யாதவர்களுக்கு அடுத்தமாதம் முதலாக பத்ரிகை அனுப்பப்படமாட்டாதென்பதை உறுதியாகத் தெரிவிக்கிறோம். சந்தா வைத்தவருது அனுப்பிவிடுவார்களென்று நமது நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாயிருந்தவர்கள் பலரும் அந்த நம்பிக்கையைப் பழுதாக்கிவிட்டபடியால் * வாணௌ வாயவூடிஜெ தகூ ஊஜெக்ஷூ தத் வாகை: விபதி * என்றுகிறது.

முடிவாகத் தெரிவிக்கிறோம்; அடுத்த ஜனவரி மாதத்திலிருந்து அனைவர்க்கும் ஒரேவிதமாக வருஷச்சந்தா 5 ரூ. மட்டுமே. இதை யாவரும் முன்பணமாகவே அனுப்பவேண்டும். உடனே அனுப்ப ஸௌகரியமில்லாதவர்கள் ஸமயம் குறிப்பிட்டுக் கடிதமாவது எழுதவேண்டும். இரண்டுமின்றி வாளாவிருப்பவர்களுக்குப் பத்திரிகை நிறுத்தப்படும். 18—1—53 தேதிக்குள் 49-நெ. ஸ்ரீராமாநுஜன் கிடைக்கப் பெறாதவர்கள் தங்களுக்குப் பத்ரிகை நிறுத்தப்பட்டுவிட்டதாக நிச்சயிக்கலாம். சந்தாப்பணம் அனுப்பவேண்டிய விலாஸம்—க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்.

இப்படிக்கு,

ஸத்க்ரந்தப்ரகாசந ஸபாகார்யதர்சீ.

திருமங்கையாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியொன்று.

வடமொழி மரியாதையும் தென்மொழி மரியாதையும் சில விஷயங்களில் ஒத்திருக்கும், பல விஷயங்களில் ஒவ்வாமலிருக்கும். வடமொழியில் ஒருசொல்லுக்குப் பலபொருள்கள் இருப்பது போலவே தென் மொழியிலுமுண்டு. வடமொழியில் ஹரி: என்கிற ஒரு சொல்லை யெடுத்துக் கொண்டோமானால் இதற்கு, விஷ்ணு, ஸூரியன் குதிரை, தவளை முதலிய பலபொருள்கள் நிகண்டுகளில் கூறப்பட்டிருக்கக் காண்கிறோம். விஷ்ணுவை உத்தேசித்தே ஹரி: என்னுமிந்தச் சொல்லைப் பெரும்பாலும் ப்ரயோகித்து வருகிறார்களேனி

னும் ஏனைய பொருள்களை உத்தேசித்தும் இந்தச்சொல்லைப் ப்ரயோகிப்பதில் தவறில்லை, அங்ஙனே ப்ரயோகங்களும் பலவுள்ளன. விஷ்ணுவாசகமாக இதைப்ப்ரயோகிக்குங் காலத்தில் விஷ்ணுவினிடத்தில் அந்வயிக்கக் கூடிய விசேஷணங்களைப் ப்ரயோகிப்பர்கள்—"பீதாம்பராய ஹரயே கரவை நமாம்ஸி" என்றொரு ச்லோகத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். இதில் ஹரிக்குப் பீதாம்பரத்வம் விசேஷணமாயிருக்கின்றது. பீதகவாடை யணிந்து கொண்டுள்ளவர் என்பது பொருள். இந்த விசேஷண ஸாமர்த்தியத்தினாலும் நாம் ஹரிசப்தார்த்தத்தை இங்கு நிச்சயித்துக் கொள்ள இடமுண்டு.

ஹரி பதத்திற்கு தவளையென்கிற பொருளும் உண்டாகையாலே அப்பொருளை விவக்ஷித்து ஹரிபதம் ப்ரயோகிக்குமிடத்து பீதாம்பரத்வ விசேஷணம் செய்யக்கூடுமா? என்றால் கூடாது என்பதே அறுதியிடப்பட்டிருக்கிறது. தமிழில் இப்படியில்லை. அந்த பாஷையில் ஒரு சொல்லுக்கு இரண்டு பொருள் இருந்தால் ஒரு பொருளுக்கு இசையும் அடைமொழியை [விசேஷணத்தை] மற்றொரு பொருளுக்கும் உபயோகிப்பதுண்டு. இதற்குச் சில உதாரணங்கள் காட்டியே ஸஹ்ருதயர்களின் நெஞ்சில் இதைப் பதியவைக்கவேண்டியிருக்கிறது.

வஞ்சி என்கிற வொரு சொல்லை எடுத்துக்கொள்வோம். இதற்கு வஞ்சிமாம் என்கிற வொரு வ்ருக்ஷவிசேஷமும் அர்த்தம், சேரனுடைய ராஜதானியாகிய வஞ்சிமாநகரும் அர்த்தம். வஞ்சிமரத்தைக் கூற வேண்டுங்கால் உபயோகப் படுத்தக்கூடிய இலை, காய், கொடி முதலியன வுடைமையைத் தெரிவிக்கும் அடைமொழிகள் வஞ்சிமாநகரைக் கூறுங்கால் உபயோகப் படாவாயினும் கவிகள் ப்ரயோகத்தில் உபயோகிப்பதுண்டு. பரிபாடல் என்னும் சிறந்த தமிழ்நூலில் பன்னிரண்டாம் பாட்டினுரையில் பரிமேலழகர் என்கிற பெரியார் "நெட்டிலை வஞ்சிக்கோ" என்பதை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். புறநானூறு என்னும் நூலில் (செய்யுள்—387) "புல்லிலை வஞ்சிப் புறமதிலலைக்கும் கல்லென் பொருநை" என்றுள்ளது. இவ்விடங்களில் வஞ்சிமாநகர் விவக்ஷிதமேயல்லது வஞ்சிமரம் விவக்ஷிதமேயன்று. ஆயினும், வ்ருக்ஷவிசேஷப் பொருட்கு உரிய நெட்டிலை, புல்லிலை என்னும் அடைமொழிகளை அம்மரப் பெயர் கொண்ட வஞ்சிமாநகர்க்கும் ஏற்றியுள்ளார்கள் என்பது நன்கு காணக் கிடக்கின்றது.

நாகம் என்னுஞ் சொல் புன்னைமரத்திற்கும் பாம்புக்கும் பெயர். பரிபாடலில் நாகமென்ற சொல்லையிட்டுப் புன்னைமரத்தைப் பேசுங்கால் பாம்புக்கு உரிய அடைமொழியைப் புன்னைக்கு இட்டனர். "ஒளி திகழ் உத்தி உருக்கெழு நாகம்" என்ற பன்னிரண்டாஞ் செய்யுள் காண்க.

இங்ஙனே தமிழ்நூற்களிலுள்ள ஸம்ப்ரதாயம் ஆழ்வார்களது அருளிச் செயல்களிலும் ஏறியுள்ள தென்பதே இங்கு எடுத்துக்காட்ட விரும்பியது. திருமங்கையாழ்வாருடைய பெரிய திருமொழியில் (3-8-8) "துளையார் கருமென் குழலாச்சியர்" என்ற பாட்டில் குழலுக்குத் துளையார் என்னும் அடைமொழி கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. இங்கே குழல் என்பதற்குக் கூந்தல் என்று பொருள். குழல் என்பது புல்லாங்குழலுக்கும் வாசகமாயினும் அப்பொருள் இங்கு விவக்ஷிதமன்று. கூந்தல் என்னும் பொருள் விவக்ஷிதமானால் அதற்குத் 'துளையார்' என்ற விசேஷணம் எங்ஙனே பொருந்து மென்று பரிசீலிக்கவேணும். புல்லாங்குழலில் துளை ஆர்ந்திருப்பது ப்ரஸித்தம். ஆகவே, துளைகள்நிரம்பிய புல்லாங்குழலைச் சொல்

லக் கடவதான் குழல் என்கிற சொல்லால் கூறப்படுகின்ற கூந்தலை யுடையவர்களான ஆய்ச்சிகள் என்றதாயிற்று.

வேறுவகையாகப் பொருள் கூறலாமாலும், இப்படியும் நிர்வஹிக்கிற புடையுண்டு என்றும், தமிழ் மரியாதையிலே இது விசேஷார்த்தமாகத் தெரிந்து கொள்ளத்தக்கதென்றும் இங்குக் காட்டி நின்றோம். ... ... (*)

ஓர் திருத்தம்

ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையிலுள்ள பலபல நியமங்களுள் இதுவும் ஒரு நியமம். அதாவது முதல் வேற்றுமையான எழுவாய் (கர்த்தா) இருந்தால் அது ஒரு கிரியாபதத்தோடு தான் அந்வயித்து முடியும், இடையிலுள்ள வினையெச்சம் முதலானவற்றில் அந்வயித்து நிற்கமாட்டாது என்பதே. இதை ஸம்ஸ்க்ருத ஸரணியில் விவரிக்கிறோம். ப்ரதமாவிபக்தியான கர்த்ருபதம் இருக்குமானால் அது ஒரு காரகக்ரியாபதத்திலோ திஙந்தக்ரியாபதத்திலோ அந்வயித்து முடியுமேயல்லது ல்யபந்தம் முதலான இடையிலுள்ள அவ்யயங்களில் அந்வயித்து நில்லாது என்றபடி.

"𑌚𑍈𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶" (சைத்ர: க்ராமம் கத்வா மைத்ரம் ததர்ச) என்பதாக ஒரு வாக்கியத்தைக் கொள்ளுவோம். சைத்ரன் ஊருக்குச் சென்று மைத்ரனைக் கண்டானென்பது இந்த வாக்கியத்தின் பொருள். இதில் சைத்ரன் என்ற எழுவாய் (ததர்ச—கண்டான்) என்ற வினைமுற்றோடே அந்வயித்தே தலைக்கட்டுகின்றது. "சைத்ரன் உண்பதற்கு மைத்ரன் சமைத்தான்" என்று சொல்லவேண்டில் "𑌚𑍈𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑌚𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮" (சைத்ர: போக்தும் மைத்ர: பசதிஸ்ம) என்று பிரயோகிக்கலாமா? என்று பார்க்கவேணும். இங்ஙனே பிரயோகிப்பதை சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் ஸஹியார்கள். ஏனெனில், சைத்ர: என்கிற எழுவாயானது ஒருவினைமுற்றில் அந்வயித்தே தீரவேண்டுமாதலாலும், இங்கே உள்ளதான (பசதிஸ்ம—சமைத்தான்) என்ற வினைமுற்றில் அது அந்வயிக்க ஔசித்யமில்லாமையாலும் இந்த ப்ரயோகம் துஷ்டமென்றே கொள்ளப்படும்.

ச்ராத்தப்ரயோகத்தில் "𑌇𑌦𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌗𑌯𑌾𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌸𑌦𑍃𑌶𑌂 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾...... 𑌮𑌮 𑌅𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑌸𑍍𑌤𑍁" (இதம் க்ஷேத்ரம் கயாக்ஷேத்ரஸத்ருசம் பூத்வா..............மம அதிகார ஸம்பத் அஸ்து) என்று புரோஹிதர்கள் சொல்லிவருகிற வாக்கியத்தைப் பெரியார் ஆக்ஷேபித்துத் திருத்துகிறார்கள். இதற்குக் காரணம் கீழே நாம் உபபாதித்த உண்மையேயாகும். ப்ரதமாவிபக்தியான ஒருகர்த்ருபதம் இருக்குமானால் அது வினைமுற்றோடே அந்வயித்தே தீரவேண்டுமென்றும், அப்படி அந்வயிக்கப் பெறாதபடி ஒரு வாக்கியம் இருக்குமானால் அது அசுத்தமேயென்றும் திண்ணமாகக் கொள்ளவேண்டியதே.

இங்கு இதம் க்ஷேத்ரம் என்கிற முதல் வேற்றுமைச் சொல்லானது (எழுவாய்) மேலேயுள்ள அஸ்து என்கிற வினைமுற்றில் அந்வயிக்குமானால் இது நிரவத்ய ப்ரயோகமேயாகும். அஸ்து என்கிற க்ரியாபதத்தில் இது அந்வயிக்கமாட்டாதாகையாலும் இடையிலுள்ள பூத்வா என்கிற அவ்யயத்தில் அந்வயிப்பதனாலும் இந்த ப்ரயோகம் வ்யாகரண சாஸ்த்ரரீதியில் ஸாதுவாகமாட்டாது. ஆகவே "𑌇𑌦𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌗𑌯𑌾𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌸𑌦𑍃𑌶𑌂 𑌭𑍂𑌯𑌾𑌤𑍍—இதம் க்ஷேத்ரம் கயாக்ஷேத்ரஸத்ருசம் பூயாத்" என்று பெரியார்கள் திருத்துவது பொருத்தமேயாகும்.

பகவத் விஷயாநுபவம்.

ஆண்டாள் நாச்சியார்திருமொழியில்—"நாணியினியோர் கருமமில்லை நாலயலாரும் அறிந்தொழிந்தார், பாணியா தென்னை மருந்து செய்து பண்டு பண்டாக்க வுறுதிராகில்" என்றருளிச்செய்கிருள். இங்கே "பண்டு பண்டாக்க" என்று பண்டு என்பதை இரண்டு தடவை பிரயோகம் செய்திருப்பதில் அடங்கியுள்ள விசேஷார்த்தம் மிக அற்புதமானது. இப்பாசுரம் விரஹ தசையில் சொல்லுவது. இந்த விரஹாவஸ்தை நீங்கி ஸம்ச்லேஷ தசை உண்டாகவேணும் என்பதுதானே ஆண்டாளுடைய நோக்கம். அதற்கீடாக "என்னைப் பண்டாக்க" என்ருல் போராதோ? 'பண்டு பண்டாக்க' என்று இரட்டிக்க வேணுமோ?

திருமங்கையாழ்வாரும் இங்ஙனே அருளிச் செய்யக் காணநின்ருேம். "கெண்டையொண்கணும் துயிலும், என்னிறம் பண்டு பண்டுபோ லொக்கும், மிக்க சீர்த் தொண்டரிட்ட பூந்துளவின் வாசமே, வண்டு கொண்டுவந்து ஊதுமாகிலே" என்பது பெரிய திருமொழிப் பாசுரம். அதுவும் விரஹதசையிற் பேசுவதேயாம். அதிலும் பண்டுபண்டுபோலென்று இரட்டித்திருப்பதில் ஒரு விசேஷார்த்த மிருக்க வேண்டும். கேண்மின்.

இப்பாசுரங்கள் விச்லேஷ தசையில் சொல்லுவதாயிருந்தாலும் பண்டையதான ஸம்ச்லேஷ தசை வேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிற தன்று. இப்போதைய அவஸ்தைக்கு முற்பட்டதான யாதொரு அவஸ்தையுண்டோ, அதற்கும் முற்பட்டதான யாதொரு அவஸ்தையுண்டோ, அவ்வவஸ்தையில் நான் எப்படி யிருந்தேனே அப்படி யென்னை இப்போது ஆக்க விரும்புவீர்களாகில்—என்று விவக்ஷித்து ஆண்டாள் "என்னைப் பண்டு பண்டாக்க வுறுதிராகில்" என்கிருள். திருமங்கையாழ்வாருடைய விவக்ஷிதமும் இங்ஙனேயாம்.

இதனை விவரிப்போம்; இப்போதைய அவஸ்தையாவது விரஹாவஸ்தை. இதற்கு முந்திய அவஸ்தையாவது ஸம்ச்லேஷாவஸ்தை. அதற்கும் முந்திய அவஸ்தையாவது—பகவத் விஷயவாஸனையே தெரியாமல் அந்யபரமாகப் போது போக்கின காலம் உண்டியே உடையே உகந்திருந்த காலமென்று கொள்க. அப்போது சரீரம் வாடாமல் வதங்காமல் மாமை குன்ருமல் பசுகு பசுகென்றிருக்குமன்றே. நிர்விசாரமாக உண்டுடுத்துத் திரியுங் காலத்திலே மேனி நித்யபுஷ்டமாயிருக்கு மென்பதில் ஸந்தேஹமில்லையே. பகவத் விஷயத்தில் வாஸனை பண்ணிப் போந்தது முதலாக "ஸம்யொகா விப்ரயொகாந்தாः—ஸம்யோகா விப்ரயோகாந்தா:" என்றபடி க்ஷணகால ஸம்ச்லேஷமும் சிரகால விச்லேஷமுமாய் வ்யஸநமே அதிகமாகச் செல்லுகையாலே இப்போதைய விரஹாவஸ்தைக்கு முந்தியதான ஸம்ச்லேஷாவஸ்தையிலுள்ள நிறத்தை விரும்புவதில் ரஸமில்லையே. இவ்விடத்தில் "அன்னை முனிவதும் அன்றிலின் குரலீர்வதும், மன்னுமறி கடலார்ப்பதும் வளை சோர்வதும், பொன்னங்கலையல்குல் அன்னமென்னடைப் பூங்குழல், பின்னைமணாளர் திறத்தமாயின பின்னையே" என்கிற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்தைச் சேர்த்துக்கொள்ளத் தகும். "என்றைக்கு நான் பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபடத் தொடங்கினேனே அன்று முதலாகவேதான் எனக்கு அநர்த்த பரம்பரைகள்" என்பது மேற்குறித்த பாசுரத்தின் கருத்தாதலால் ஸம்ச்லேஷ தசையோடு விச்லேஷதசையோடு வாசியற இரண்டுமே மெலிவுக்கு உறுப்பு என்பது கொள்கை.

ஆகவே, ஸம்ச்லேஷதசைக்கும் முந்தியதான ஸம்ஸாரி தசையாகிற அந்யபரத்வாவஸ்தையில் நிறத்தை விரும்புவது யுக்தமாதலால் அதனை விரும்புகின்றமை தோன்ற "பண்டு பண்டு" என்று இரட்டிக்கிறபடி.

இவ்வளவு அர்த்தங்களையும் இரண்டு வாக்கியத்திலே அடக்கியருளிச் செய்தார் பெரியவாச்சான் பிள்ளை;—

"ஸம்ச்லேஷிப்பதற்கு முன்புத்தைப் பூர்த்தி எனக்கு உண்டாகப் பார்த்திகோளாகில்;— கலக்கப் புக்கவன்று தொடங்கி மெலிவுக்கேயிறே க்ருஷி பண்ணிற்று" என்று.

"என்னிறம் பண்டு பண்டுபோலொக்கும்" என்கிற பெரிய திருமொழிப் பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்திலே சிறிது தெளியக் காட்டியருளினர். அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு;—

"அவன் வாய்புலற்றும் நிறம் அறப் பண்டு போலேயாம். கலக்கையாகிறது பிரிவுக்கு அங்குரமிறே. கலந்து பிரிந்து லாபாலாபங்களறியாதே பூர்ணையாயிருந்தபோதை நிறம்போலேயாம்."

2

நம்மாழ்வார் அன்னப் பறவைகளை எம்பெருமான் பக்கலில் தூது செல்ல விடுகின்றார். இது பறவையை விட்டபடியன்று; ஆசாரியர்களையே எம்பெருமான் பக்கலில் தம் நிலைமையை அறிவிக்கும்படி வேண்டியவாறு. "தேசிகாஸ் தத்ர தூதா:" என்கிறார் தேசிகனும், ஹம்ஸத்தினிடத்துள்ள குணங்கள் யாவும் ஆசார்யனிடத்திலே அநுஸந்திக்கத்தக்கவையாகும். சில குணங்கள் இங்கே நிரூபிக்கப்படுகின்றன. விவேக கௌசலம் என்பது ஹம்ஸத்திற்கும் ஆசாரியர்க்கும் பொதுவாகவுள்ளதொரு குணம். அநந்த பாரம் பஹுு வேதிதவ்யம் அல்பச் ச காலோ பஹவச் ச விக்நா:, யத் ஸாரபூதம் தத் உபாததீத ஹம்ஸோ யதா க்ஷீரமிவாம்புமிச்ரம் " என்று நூல்கள் கூறுகின்றன. நீரையும் பாலையும் கலந்து வைத்தால் அன்னமானது அஸாரமான நீரைத் தள்ளி ஸாரமான பாலைப் பிரித்தெடுக்க வல்லமையுடையது. அதுபோல் ஆசாரியர்கள் ஸாராஸாரகதம்பிதமான நூற்களில் அஸாரப் பொருள்களை யொதுக்கித் தள்ளி, ஸாரப்பொருள்களையே எடுத்து உபஜீவிக்க வல்லவர்கள்.

எம்பெருமான் வேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்து உபதேசித்தருளுங்கால் ஹம்ஸரூபத்தைப் பரிக்ரஹித்து உபதேசித்ததாக இதிஹாஸ புராணங்கள் கூறுகின்றன. "அன்னமதாயிருந்து அங்கறநூலுரைத்த" என்றும், "பின்னும் வானவர்க்கும் முனிவர்க்கும் நல்கிப் பிறங்கிருள் நிறங்கெட வொருநாள், அன்னமாயன்றங்கு அருமறை பயந்தான்" என்றும் ஆழ்வார்களும் அருளிச்செய்வர்கள். ஆக, சாஸ்த்ர ப்ரதானம் பண்ணுவதற்கு ஹம்ஸரூபம் வாய்த்தாற்போலே ச்ரோதாக்களைக் குறித்து சாஸ்த்ரங்களை உபதேசிக்க ஆசார்ய ரூபம் வாய்த்தபடி.

"ந பத்நாதி ரதிம் ஹம்ஸ: கதாசித் கர்த்தமாம்பஸி" என்ற வசனத்தில் ஹம்ஸங்களுக்குச் சேற்று நிலங்களில் கால் பொருந்தாதென்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படியே "பிறப்பாம் பொல்லாவருவினை மாய—வன் சேற்றள்ளல்பொய்ந் நிலத்தே அழுந்தார்" (திருவிருத்தம்-100) என்கிறபடியே ஆசாரியர்கள் ஸம்ஸாரச்சேற்று நிலத்திலே சிறிதும் பொருந்தாதிருப்பர்கள்.

"பெடையோடன்னம் பெய்வளையார்தம் பின் சென்று" (பெரிய திருமொழி) என்று ஹம்ஸமானது ஸ்த்ரீகளின் நடையழகைக் கண்டு தானும் அப்படி நடக்கைக்காகப் பின்

செல்லுமென்று சொல்லப்படுகிறது. அதுபோல, ஆசாரியர்களும் * அன்னநடைய வணங்கான பிராட்டியினுடைய நடையைப் பின்செல்லுவர்களாம். அதாவதென்னென்னில்; பிராட்டியின் நடையாவது அவளுடைய நடத்தை; சேதநர்களைக் குறித்து எம்பெருமான் திறத்தில் புருஷகாரம் செய்வதே பிராட்டியின் ப்ரதான க்ருத்யமாகும். அதை ஆசார்யர் அநுகரிக்கையாவது, தாங்களும் அப்படி புருஷகார க்ருத்யத்திலே ஊன்றியிருக்கையாகும். பிராட்டி புருஷகாரம் செய்யாவிடில் எம்பெருமான் முக்தி ஸாம்ராஜ்ய மளிக்கமாட்டாதது போலவே ஆசாரியர்கள் புருஷகாரம் செய்யாவிடினும் அதனை அளிக்க மாட்டான் என்பதை "ஶ்ரிதே ரங்கீ நிஜமபி பதம் தேஶிகாதேஶகாங்க்ஷீ—தத்தே ரங்கீ நிஜமபி பதம் தேசிகாதேசகாங்க்ஷீ" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியினால் ஸ்ரீ தேசிகன் வெளியிட்டருளினார்.

* "அன்னமென் கமலத்தணி மலர்ப்பீடத்து அலைபுனலிலைக்குடைநீழல்.........வீற்றிருக்கும்" (பெரிய திருமொழி) என்று, ஹம்ஸமானது மேலேயெழுந்த தாமரையிலையைக் குடையாகக்கொண்டு வீற்றிருக்கும் என்று சொல்லப்பட்டது. "அக்கமலத் திலைபோலும் திருமேனியடிகள்" என்கிற திருவாய்மொழியினால் எம்பெருமானுடைய திருமேனி தாமரையிலையாகச் சொல்லப்படுவதால், பத்ம பத்ர நிபச்யாமலமான அந்தத் திருமேனியை ஆசாரியர்கள் தங்களுக்கு ஸம்ஸார துக்க ஆதபம் தட்டாதபடி ஒதுங்க நிழலாகவுடையரா யிருப்பர்.

"அன்னம்—செந்நெலொண்கவரி யசைய வீற்றிருக்கும்" (பெரிய திருமொழி) என்று, பக்வபலமான செந்நெலின் அசைவைக் கவரியாக (சாமரமாக)க் கொண்டு வீற்றிருக்கு மென்னப்பட்டது. * [illegible] * என்னும்படி பரிபக்வமான ஞானத்தை யுடையரான சிஷ்யர்களைச் செந்நெல் கதிர்களாகக் கொள்ளக்கடவது; அவர்கள் கைங்கர்ய வ்ருத்திகளை [சாமரை வீசுதல் முதலியவைகளை]ச் செய்ய ஆசாரியர்கள் எழுந்தருளியிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது.

"சங்கமவை முரலச் செங்கமல மலரையேறி அன்னமலிபெடையோடுமமரும்" (பெரிய திருமொழி) என்று, ஹம்ஸமானது சங்குகளின் முழக்கத்தை இனிதாகக் கேட்டுக்கொண்டு இருக்குமென்னப்பட்டது. சுத்த ஸ்வபாவர்களான சிஷ்யர்களைச் சங்கு என்கிறது. அவர்கள் செய்யும் ஸ்துதி கோஷங்களைக் கேட்டுக்கொண்டு ஆசாரியர்கள் எழுந்தருளியிருக்கும்படியைச் சொன்னவாறு.

"வரி வண்டிசை பாட அன்னம் பெடையோடுடன் நாடும்" (பெரிய திருமொழி) என்று ஹம்ஸமானது வண்டுகளின் மிடற்றோசையைப் பாட்டாகக் கொண்டிருக்கு மென்னப்பட்டது. வண்டுகள் தேனையே போக்யமாகக் கொண்டிருப்பது போல * உளங்களிக்கிருக்குமடியவர் தங்களுள்ளத்து ளூறிய தேனாகிய பகவத் விஷயத்தையே போக்யமாகக் கொண்டிருக்கும் பாகவதர்கள் இசையை [கீர்த்தியை]ப் பாடும்படி யெழுந்தருளியிருப்பர்கள் ஆசாரியர்கள்.

இங்ஙனே மற்றும் பல பொருத்தங்களும் காணத்தக்கன. .... (*)

ஓர் ஆராய்ச்சி.

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணத்தில் யுத்தகாண்டத்தின் தொடக்கத்தில் ஒரு முக்கிய [illegible] விஷயம் விடுபட்டுப் போயிருப்பதாகச் சில பெரியார் கருதுகின்றார்கள். அதாவது, [illegible]காண்டத்தில் அநுமான் இலங்கையிற் புகுந்து அரக்கரின் பல பகுதிகளையும் இடித்

துக் கொளுத்திப் பாழாக்கி விட்டமை விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இலங்கையின் அமைப்பு முழுவதும் அனுமானல் மிகவும் சிதிலமாக்கப்பட்டொழிந்த தென்பதில் யாருக்கும் விவாதமிருக்க ப்ரஸக்தியில்லை.

பிறகு ஸ்ரீராமபிரான் இலங்கைக்கு எழுந்தருளிப் போர் புரிந்த காலத்து அங்கே என்ன இருந்தது? ஏற்கெனவே அனுமானுடைய வீரத்திற்கு இலக்காகிச் சுடுகாடாகி யொழிந்த இலங்கையை ஸ்ரீராமபிரான் மறுபடியும் தான் சுடுகாடாக்கினன் என்பதில் பொருத்தமுமில்லை, அதிசயமுமில்லையே.

கம்பராமாயணத்தில் யுத்தகாண்டத்தில் இராவணன் மந்திரப்படலத்தின் முதலில் சில செய்யுட்கள் அமைந்திருக்குமாறு நோக்கத் தக்கது. அவற்றுள்,

முதற் செய்யுள்.

பூவருமயனெடும் புகுந்து பொன்னகர்
மூவகையுலகினும் அழகுமுற்றுற
ஏவினவியற்றினன் கணத்திலென்பரால்
தேவருமருள்கொளத் தெய்வத்தச்சனே.

தெய்வத்தச்சன் [மயன், அல்லது விச்வகர்மா] அனுமனல் எரியுண்ட இடங்களைச் செப்பனிட்டு எல்லாவுலகத்திலுமுள்ள ஸகல நகரங்களிற் காட்டிலும் அந்த லங்காபுரி மிகவும் அழகு பெற்றுத் தோன்றுமாறு செய்தான் என்பது இச் செய்யுளின் கருத்து.

(அதற்கடுத்த செய்யுள்.)

பொன்னினும் மணியினும் அமைந்த பொற்புடை
நன்னகர் நோக்கினன் நாகம் நோக்கினன்
முன்னையினழகுடைத் தென்று மொய்கழல்
மன்னனுமுவந்து தன் முனிவு மாறினன்.

வீரக்கழலையணிந்த இராவணன் நவமணிகளுமழுத்தி இயற்றப்பெற்ற அழகுடைய தனது இலங்காபுரியைக் கண்டு வானுலகத்துள்ள நகரத்தையும் பார்த்து, அந்தத் தேவலோகத்து நகரத்திற் காட்டிலும் இப்போது தெய்வத்தச்சன் திருத்திய தனது நகரம் அழகாக இருந்ததோடு எரிப்பதற்கு முன்னேயிருந்ததிற் காட்டிலும் அதிசயித்த அழகு பெற்றுள்ளதென்றுகண்டு, எரியுண்டதும் நல்லதாகவேயாயிற்று என்ற கருத்தினல் உவப்படைந்து தன் சீற்றம் மாறப்பெற்றான் என்பது இச் செய்யுளின் கருத்து.

இங்ஙனே தெய்வத்தச்சன் இலங்கையைத் திருத்தினதாகக் கதையிருந்தாலொழிய உபபத்தி இல்லாமையினல் இக்கதை மிக அவசியமேயாகும். இது வால்மீகி ராமாயணத்தில் காணப்படவில்லை யென்பது ஒரு குறையே. இப்பொருளைக்கொண்ட ஒன்றிரண்டு ச்லோகங்கள் வால்மீகத்திலும் இருந்தனவென்றும் அவை அச்சுப்பதிப்பில் விடுபட்டுப் போயினவென்றும் சில ஓலை ஸ்ரீகோசங்களில் இப்போது கிடைக்கின்றன வென்றும் ஒரு பெரியார் கூறுகின்றார் என்று நமது காதில் விழுகிறது.

* ஹாரோவி நாவி-ததःக்ணெ (ஹாரோபி நார்ப்பித: கண்டே) என்கிற ச்லோகம் பெருமாளுடைய திருவாக்காக ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலும் அதன் வியாக்கியானத்திலும் உதாஹரிக்கப்பட்டிருந்தும் அது ஸ்ரீராமாயணத்தில் கிடைக்கவில்லை. விடுபட்டுப் போயிற்றென்றே கொள்ளக்கடவது. அந்த ச்லோகம் ஓலையேட்டில் கிடைத்திருப்பதாக வெளிவந்திருக்கிறது.

ஒரு நல்வார்த்தை.

"ஸம்ஸாரபீதியால் ஸமர்ப்பிக்கையும் ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞானத்தால் அநுசயிக்கையும் இரண்டும் யாவந்மோக்ஷம் அநுவர்த்திக்கக் கடவது."

என்பது நம்பிள்ளையின் ஒரு நல்வார்த்தை. இதுதன்னை ஸ்தோத்ரரத்ந வியாக்யானத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்துள்ளார். இந்த நல்வார்த்தையின் நற்பொருளில் தெளிவின்றிக்கே சிலர் கலங்கி யெழுதியிருக்கும் வார்த்தைகளைக் கண்டு விவேகிகள் கலங்காமைக்காக இதனை நன்கு விவரிக்கின்றோமிங்கு.

ஆளவந்தார் தமது ஸ்தோத்ரத்தில் "வபுராதிஷு யோபி கோபிவா" என்கிற ஐம்பத்திரண்டாவது ச்லோகத்தால் முதலில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணினர். அதற்கு அடுத்ததான "மம நாத யதஸ்தி" என்கிற ச்லோகத்தினால் அந்த ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தில் அநுதாபம் காட்டினர். இவ்விரண்டு விஷயங்களையும் நோக்கும்போது, திருவாய்மொழியில் "எனதாவி தந்தொழிந்தேன் இனி மீள்வதென்பதுண்டே" என்று முந்துற அருளிச்செய்து, உடனே ஆராய்ந்து தெளிந்து "எனதாவி யார் யானர் தந்த நீ கொண்டாக்கினையே" என்றருளிச் செய்தது நினைவுக்கு வரும்.

இரண்டு ச்லோகங்களினுடையவும் தாற்பரியத்தை நன்கு விவரிப்போம்.

ஆத்மாவைப் பற்றிப் பலர் பலவகையாகச் சொல்லுவர்கள். தேஹமே ஆத்மா என்பர் சிலர். மற்றுஞ்சிலர் இந்திரியமே ஆத்மா என்பர்; வேறே சிலர் அந்த:கரணமே ஆத்மா என்பர். ப்ராணமே ஆத்மா என்பர் சிலர். புத்தியே ஆத்மா என்பர் மற்றையோர். இவையொன்றுமல்ல; இவற்றிற் காட்டில் அஹமர்த்தமான ஆத்மா வேறுபட்ட வஸ்து என்பதை இவ்வாளவந்தார் தாம் ஸித்தித்ரயமென்னும் க்ரந்தத்திலே நிலை நாட்டியிருந்தும், இங்கே அந்த விசாரம் வைத்துக்கொள்ளாமல் ஆத்மா என்பது தேஹம் முதலானவற்றுள் எதுவாக இருந்தாலுமிருக்கட்டும் என்று சரக்கறச் சொல்லுகிறுர் "வபுராதிஷு யோபி கோபிவா ஸ்வாமி—வபுராதிஷு யோபிகோபி வா அஸாநி" என்று.

இப்படிச் சொல்லுகிறது எதற்காகவென்னில்; ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வ ஸ்தாபனமொன்றே முக்கியம் என்கிற தற்கால நோக்கத்தை வெளியிடுவதற்கேயாம். வேத புருஷனும் "யோஹமஸ்மி ஸஸந் யஜே" என்று ஓதிவைத்தான். இந்த வேத வாக்கியத்தின் பொருளாவது—நான் எவனாகிலுமாகிறேன்; தேஹமாகவோ இந்திரியமாகவோ மற்றும் ஏதேனுமாகவோ அஹமர்த்தமாகவோ, உண்மையில் எவனாக இருக்கிறேனோ அவனாகவேயிருந்து கொண்டு எம்பெருமானை ஆராதிக்கிறேன்— என்பதாம். அவ்வண்ணமாகவே இவ்வாளவந்தாரும் அருளிச் செய்கிறபடி.

இதற்குமேல் "குணதோஸாநியதாததாவித:—குணதோஸாநியதாததாவித:" என்கிறார். ஆத்மா அணுவா? ஸர்வவ்யாபியா? நித்யவஸ்துவா, நச்வரவஸ்துவா? ஏகரூபனா, பரிணாமியா? ஜ்ஞாநியா, அஜ்ஞனா? என்றிப்படி ஆத்மகுணங்களில் பலவகை விப்ரதிபத்திகளுண்டு. இது தன்னிலும் இப்போது ஒரு நிஷ்கர்ஷம் செய்யப் புகுகின்றிலேன் என்கிறாராளவந்தார். எம்பெருமானே! உனது திருவுள்ளத்தால் இவ்வாத்ம வஸ்து எப்படிப்பட்ட ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை யுடையதாகக் கொள்ளப்படுகிறதோ. அப்படிப்பட்ட ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசிஷ்டமாகவேயுள்ள இவ்வஸ்து உன் திருவடிகளில் அடியேனால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டதாயிற்றுகாண்—என்கிறார் *வபுராதிஷு இத்யாதி ச்லோகத்தினால்.

இங்ஙனே *அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித: * என்று தாம் சொன்னதை அடுத்த க்ஷணத்தில் தாமே ஆராய்ந்தார்: ஐயையோ! என்ன சொன்னேம்! என்ன சொன்னேம்!" என்று நடுங்கி அதற்கு அநுதபிக்கின்றமை தோன்ற* மம நாத யதஸ்தி த்யாதி ச்லோகம் அடுத்தபடியாக அவதரிக்கின்றது.

"மயா அஹம் ஸமர்ப்பித:" என்று சொன்னேனே, இப்படிச் சொல்வதற்கு எனக்கு என்ன அதிகாரமுள்ளது? நான் என்கிற ஒரு வஸ்துவும், என்னுடையது என்கிற ஒரு வஸ்துவும் ஸ்வதந்த்ரமாகவுண்டோ? "யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே" என்றபடி எல்லாம் ஏற்கெனவே உன்னுடையதாகவே யிருக்கும்போது இந்த ஆத்மவஸ்து உனக்கு இல்லாதது போலவும், இப்போது தான் என்னால் புதிதாக ஸமர்ப்பிக்கப்படுவது போலவும் பேசிவிட்டேனே பாவியேன்; ஸமர்ப்பிப்பதற்கு நானார்? ஸமர்ப்பிக்க என்னிடம் என்ன இருக்கிறது? அதிலும், உனக்கு நான் ஸமர்ப்பிக்க என்னவுண்டு? இவ்விஷயங்களை ஆராயாமல்தானே அவிவேகியாய் *அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித:" என்று பிசகாகப் பேசிவிட்டேனே! என்று அநுதாபம் காட்டி அருளிச் செய்தாராயிற்று. கீழ் ச்லோகத்தில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணினதாகவும், அதைப்பற்றி இந்த ச்லோகத்தில் அநுதபித்ததாகவும் மு ந்தது. இங்ஙனே யாமளவில், அநுதாப யோக்யங்களான பாபங்களைப் போலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணமும் ஒரு பாபமாகவன்றோ தேறுகிறது. அது செய்யக்கூடாத காரியம் என்று ஏற்பட்டுவிடாதா? என்று கேள்வி பிறக்கும். இதற்கு ஸமாதானமாகப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச் செய்வது பாரீர்;—

"[தே கிம் நு ஸமர்ப்பயாமி] இத்தையுடைய உனக்கு எத்தை ஸமர்ப்பிப்பேன்? ஸமர்ப்பணீய மேது? ஸமர்ப்பகர் ஆர்? ஸமர்ப்பணீயமாகைக்கு ஸ்வாம்யமில்லை; ஸமர்ப்பிக்கைக்கு ஸ்வாதந்த்ரியமில்லை. ஸம்ஸாரபீதியால் ஸமர்ப்பிக்கையும், ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்தால் அநுசயிக்கையுமாக இரண்டும் யாவந் மோக்ஷம் அநுவர்த்திக்கக் கடவது." என்று.

ஸஹ்ருதய ஹ்ருதயங்கமமான இந்த ஸ்ரீஸூக்தியின் ஆழ்ந்த அழகிய கருத்தை குருமுகமாகக் கேட்டறியகில்லாதார் எதையோ எழுதிவைத்தார்கள். ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தை மறுப்பதே இங்கு ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளமென்று ப்ரமித்துப் போந்தார்கள்.

ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும், அது பண்ணினதற்காகப் பிறகு அநுதாபம் காட்டுகையும் இரண்டும் சாஸ்த்ரார்த்தம் என்று அருளிச் செய்திருப்பதை ஆய்ந்துணர வேணும்.

கீழ்ப் பண்ணின ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்திற்கு இங்கே அனுதாபப் படுவதாக வியாக்கியானம் செய்யத்தகுமோ? தப்பான காரியத்திற்கன்றோ அநுதபிக்க வேண்டுவது என்றே இன்னமும் பலருடைய நெஞ்சு தளும்பியேயிருக்கும். கேண்மின்;—

இதே ஸ்தோத்திரத்தில் கீழே முப்பத்திரண்டாவது ச்லோகம் முதல் நாற்பத்தாறும் ச்லோகமளவும் பதினன்கு ச்லோகங்களாலே எம்பெருமானுடைய நித்ய கைங்கர்யத்தைப் பரம புருஷார்த்தமாகப் பிரார்த்தித்த இவர்தாமே அடுத்த (47) "[illegible]—திக சுசிமவினீதம்" என்கிற ச்லோகத்தால், கீழ் தாம் அப்படி பிரார்த்தித்ததற்கு மஹத்தான அநுதாபத்தை ஆவிஷ்கரித்திருக்கின்ருரென்பது அபரோக்ஷம். அ ஃ து என்னவென்று ஆராய்ந்தீர்களோ? கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை கூடும் என்று நிஷ்கர்ஷிக்கிறீர்களா? கூடாது என்று நிஷ்கர்ஷிக்கிறீர்களா?

"ஒட்டுரைத் திவ்வுலகுன்னைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும்பாலும், பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதீ!" (திருவாய்மொழி 3-1-2) என்று, பரஞ்சோதியான எம்

பெருமானுக்கு உலகத்திலுள்ள க்ஷணபங்குரமான தாமரை, மேகம், காயாம்பூ முதலான வற்றை ஒப்பாகச் சொல்லுதல் இழிவு என்கிறாராழ்வார். இஃது உண்மையா அன்றா? உண் மையாகில் "கொண்டல்வண்ணா!—கடல்வண்ணா!—காயாவண்ணா" என்று பலகாலும் ஆழ் வார்கள் கதறுகின்றார்களே, இது என்ன?

பெரிய திருவந்தாதியில் "புகழ்வோம் பழிப்போம் புகழோம் பழியோம்" என்று எம்பெருமானை நாம் புகழ்வதானது பழிப்பதேயாம் என்று சொல்லிக்கொண்டே பலவாறு கப் புகழ்கின்றாரே, இது என்ன?

கூரத்தாழ்வான் அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் *யா கம்ஸ முக்ய ந்ருப கீட நிபர்ஹணேத்தா ஸா நிர்ஜித த்ரிஜகதஸ் தவ நைவ கீர்த்தி:" என்று - கம்ஸன் முதலிய அரசர்களாகிற புழுக் களைத் தொலைத்தானென்று சொல்லி எம்பெருமானை ஏத்துவதானது மூவுலகத்தையும் வென் றிருக்கிற அவனுக்குப் புகழ்ச்சியேயன்று என்று சொல்லிவைத்து. அப்படிப்பட்ட சரித் திரங்களையே சொல்லிப் புகழ்கின்றாரே, இஃது என்ன? இவை ஒன்றுக்கொன்று அபவாத மாகுமோ? இவையெல்லாம் பரஸ்பர விருத்தம்போல் தோற்றினாலும் உண்மையில் விருத்த மன்றே. இரண்டு படிகளும் சொல்லித் தீரவேண்டியவை யத்தனையன்றோ. இவை போலவே, ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும் பின்பு அதற்கு அநுதபிப்பதாகப் பேசுகை யும் ஆகிற இரண்டும் சாஸ்த்ரார்த்தம் என்று அறுதியிட்டபின் இதில் ப்ரத்யாக்யாந ப்ரஸக்தி யுண்டோ?

இந்த ஆளவந்தார் ஏற்கெனவே சிறந்த விவேகியாகையாலே, கீழ் ச்லோகம் சொல் லும்போது அவிவேகியாயிருந்து, உடனே விவேகம் பெற்று இந்த ச்லோகம் சொல்லுகிறா ரென்பது பொருந்தாது என்று சேஷபிப்பதும் தகாது. க்ரமேண சாஸ்த்ரார்த்தங்களை வெளி யிடவேண்டுமிடத்து இங்ஙனே சொல்லுவது க்ரந்த சைலி. ப்ரபுத்ததீ: என்று ஆளவந்தார் சொல்லிவைத்த சொல்லேயன்றிப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை புகுத்தின சொல் அன்றே. அதற்கு யாராலும் வேறுபொருள் சொல்லப் போகாதே.

இன்பமிகு மாறாயிரமருளிச் செய்த திருக் குருகைப்பிரான் பிள்ளானும் * எனதாவி யுள் கலந்த பாசுர வியாக்யானத்தில்—"இப்படி எம்பெருமானோடு கலந்த கலவியாலுள்ள நிரவதிக ப்ரீதியாலே அறிவழிந்து இவ்வாத்மா தம்முடைய தன்றென்று நிரூபிக்க மாட்டா ராய் அவன் தம்மோடு கலந்த இப்பெரு நல்லுதவிக்குக் கைம்மாறாகத் தம்முடைய ஆத் மாவை அவனுக்கு மீளா வடிமையாகக் கொடுத்து, பின்னையும் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை உள் ளபடி விவேகித்து" இத்யாதி அருளிச் செய்தார். குருகுலத்திலே குனிந்து கேட்கப் பெற்ற பரம பாக்யசாலிகள் பேசிற்றே பேசு மேக கண்டராகவேயிருப்பர்கள்.

ஸ்ரீராமஸீதாவயோ விமர்சம்.

பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்கும் திருக்கல்யாணம் நடக்கும்போது பிராயம் எத்தனை? வநவாஸப் புறப்பாடு ஆகும்போது பிராயம் எத்தனை? என்று இங்ஙனே சில விசாரங்கள் பெரியோர்கள் செய்வதுண்டு. ஸ்ரீராமாயண ச்லோகங்களைக் கொண்டு நிஷ்கர்ஷிக்குமள வில் சில ச்லோகங்கள் ஒன்றோடொன்று முரண்படுவனபோல் காண்கின்றமையால் எப்படி நிர்வஹிப்பது? என்று கலங்கிப் பேசுகின்றார்கள் சிலர். இவ்விஷயமாக ஏற்கெனவே பெரி யவாச்சான்பிள்ளைபோல்வார் சில விமர்சங்கள் வெளியிட்டுமிருக்கின்றார்கள். ஈண்டு ஸங்க்ரஹமாக நிரூபிக்கின்றோம்.

ராவணன் கபட ஸந்ந்யாஸி வேஷத்துடன் பிராட்டியிடம் வந்தபோது அவனை உண்மையான யதியாகவே நினைத்து ஆதரவுடன் வார்த்தையாடுகின்ற ஸீதாபிராட்டி

𑌮𑌮 𑌭𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍇𑌜𑌾𑌃 𑌵𑌯𑌸𑌾 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌂𑌶𑌕𑌃 ।
𑌅𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌶 𑌹𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌣𑌿 𑌮𑌮 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌗𑌣𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

[மம பர்த்தா மஹாதேஜா: வயஸா பஞ்சவிம்சக:,
அஷ்டாதச ஹி வர்ஷாணி மம ஜந்மநி கண்யதே.]

என்று கூறினதாக ஸ்ரீராமாயணத்திலுள்ளது. இதனால், தான் அயோத்தியில் நின்று காட்டுக்குப் புறப்படும்போது தனது கணவனை ஸ்ரீராமபிரானுக்கு இருபத்தைந்தாவது பிராயமென்றும் தனக்குப் பதினெட்டு பிராயமென்றும் தெரிவிக்கப்பட்டிராநின்றது.

மிதிலையில் கல்யாணமான பிறகு அயோத்தி வந்து சேர்ந்து பன்னிரண்டு ஸம்வத்ஸரம் ஸகல திவ்ய போகங்களையும் அநுபவித்துக்கொண்டு வாழ்ந்ததாகவும் அதற்குப் பிறகு வநவாஸ ஸம்பவம் விளைந்ததாகவும் அப்பிராட்டி தானே கூறுகின்றாள்.

𑌸𑌮𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹𑌂 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑌨𑍇 ।
𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑌾𑌨𑌾 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌾𑌨𑍍 𑌭𑍋𑌗𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌾𑌮𑌸𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑌿𑌨𑍀 ॥

[ஸமா த்வாதச தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேசநே,
புஞ்ஜாநா அமாநுஷாந் போகாந் ஸர்வகாமஸம்ருத்திநீ.]

என்கிற ச்லோகத்தினால் இது விசதம். இந்த ச்லோகத்தின் முன்னடிகள் "𑌉𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶 𑌸𑌮𑌾 𑌇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌵𑌾𑌕𑍂𑌣𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑌨𑍇"—(உஷித்வா த்வாதச ஸமா இக்ஷ்வாகூணாம் நிவேசநே) என்று பாடபேதத்துடனும் காண்பதுண்டு. கருத்து ஒன்றே. த்வாதச ஸமா:—என்றது பன்னிரண்டாண்டு என்றபடி. த்விதீயாபஹுவசநாந்தம்.

ஆக, கீழே உதாஹரித்துக் காட்டிய இரண்டு ச்லோகங்களையும் நோக்குமிடத்து விவாஹ காலத்தில் ஸ்ரீராமபிரானுக்குப் பதின்மூன்று பிராயமென்றும், ஸீதாபிராட்டிக்கு ஆறு பிராயமென்றும் ஏற்படுகின்றது. இது பொருந்துமா? என்று பார்க்கவேணும்.

𑌪𑌤𑌿𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌸𑍁𑌲𑌭𑌂 𑌵𑌯𑍋 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌚 𑌮𑍇 𑌪𑌿𑌤𑌾 ।
𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑌗𑌤𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌸𑌸𑌾𑌦𑌾𑌪𑍍𑌲𑌵𑍋 𑌯𑌥𑌾 ॥

[பதிஸம்யோகஸுலபம் வயோ த்ருஷ்ட்வா ச மே பிதா,
சிந்தார்ணவகத: பாரம் நாஸஸாதாப்லவோ யதா.]

என்கிற பிராட்டிவசனத்தைப் பார்க்கவேணும். தனக்கு பர்த்தாவோடு சேரவேண்டிய பிராயம் ப்ராப்தமான பின்பும் தகுந்த பர்த்தா கிடைக்காததனால் தந்தையான ஜநக சக்ரவர்த்தி மிகவும் விசாரக்கடலில் ஆழ்ந்துவிட்டார் என்பதாக இந்த ச்லோகத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. கால பேதங்கள் எப்படியிருந்தாலும் ஆறுவது வயதை பதிஸம்யோக ஸுலபமான வயதென்று சொல்லுவது உசிதமாகத் தோன்றவில்லை. சாஸ்த்ர ரீதியாகக் கந்யாத்வமும் அப்போது ப்ராப்தமாக வழியில்லை. கந்யகாதானம் செய்வதற்கும் ஆறுவது வயது தகுதியுடையதன்று. தந்தை மிகவும் சிந்தைப்படக் கூடிய வயது பத்து பன்னிரண்டுக்கு இடைப்பட்டதாக இருக்கவேண்டும் என்று சில நிரூபகர்கள் கருதுகின்றார்கள்.

ராவணனிடம் ஸீதாதேவி கூறின வார்த்தையை இப்போது ஆராய்ந்து பார்ப்போம். "மம பர்த்தா மஹாதேஜா: வயஸா பஞ்ச விம்சக:" என்று ஸ்ரீராமபிரானுடைய வயதைப்பற்றிச் சொல்லிவிட்டு, மேலே தன்னுடைய வயதைச் சொல்லும்போது "மம ஜந்மநி கண்யதே" என்

கிருள். இங்ஙனே சொல்வாசியிருப்பதைக்கொண்டு ஆழ்ந்து ஆராயவேண்டும். ஸீதா பிராட்டி அயோநிஜை என்பதும், ஜநக சக்ரவர்த்திக்கு இவள் அத்ருஷ்டவசாத் அகப்பட்ட குழந்தை என்பதும் ஸுப்ரஸித்தம். ஆதலால் ஜநக சக்ரவர்த்திக்குப் பிராட்டி கிடைக்கும் போதே நாலைந்து அல்லது ஐந்தாறு பிராயம் கடந்திருக்க வேண்டுமென்று நன்கு ஊஹிக்க இடமுள்ளது. ஸஹஜ ஜநநம் இல்லாத அல்லது தெரியாத சிசுவுக்கு அகப்படும் காலமே ஜநநகாலமென்று நினைக்கவேண்டும். ஆகையால் ஜநக சக்ரவர்த்திக்கு ஸீதாதேவி தான் கிடைத்த முகூர்த்தம் முதல் கணக்குப் பண்ணி "அஷ்டாதச ஹி வர்ஷாணி மம ஜந்மநி கண்யதே" என்கிருளென்று கொள்வதில் அநுபபத்தி யொன்றுமிராது. ஆனதுபற்றியே ஸ்ரீராமனைப் பற்றிச் சொன்னவிடத்தில் (வயஸா) என்றதுபோல் தன்னைப் பற்றிச் சொன்னவிடத்தில் கூருமல், மம ஜந்மநி கண்யதே என்று சப்த ப்ரயோகம் பண்ணினுள். வயஸா என்கிற சொல்லை உபயோகப்படுத்தியிருந்தால் அப்போது வேறுவகையாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கும்.

ஸ்ரீராமபிரான் வனத்திற்கு எழுந்தருளும்போது கௌஸல்யா தேவி "தச ஸப்த ச வர்ஷாணி தவ ஜாதஸ்ய ராகவ" (தச ஸப்த ச வர்ஷாணி தவ ஜாதஸ்ய ராகவ) என்கிருள். இதனுல் வனவாஸப் புறப்பாடு ஸமயத்தில் ஸ்ரீராமபிரானுக்குப் பதினேழு வயது என்றதாக ஏற்படுகின்றது. (தொடரும்.)

பெரியாரின் பரமபத ப்ராப்தி.

ப்ரஸித்த வித்வந்மணியாய்த் திருவல்லிக்கேணியிலெழுந்தருளி யிருந்த ஸ்ரீ. உ. வே. அ. வீ. (அகரம். வீரவல்லி.) நரஸிம்ஹாசாரியர் ஸ்வாமி 12—12—52 தேதியன்று [வ்ருச்சிக க்ருஷ்ண தசமியில்] திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினுரென்கிற இச் செய்தியை மிகவும் வருத்தத்துடன் அறிவிக்கிறோம். இந்த ஸ்வாமி வியாகரணத்திலும் உபய வேதாந்தங்களிலும் பாரங்கதராய் காவ்ய நாடகாலங்காராதி ஸாஹித்ய ஸாகரத்தில் பாரங்கதராயிருந்தவர். *அநாக்ராதாவத்யம் பஹுகுண பரீணாஹி—அநாக்ராதாவத்யம் பஹுகுண பரீணாஹி* என்று பட்டாருளிச் செய்த ரீதியில் சிறந்த கவியாயும் ஆசுகவியாயும் விளங்கிநின்றவர். வியாகரண சாஸ்த்ரத்தில் நிஷ்கலங்கமான ஞானம் பெற்றிருந்தார். ப்ராசீன வித்வான்களில் பரிகணிதராயிருந்த இந்த ஸ்வாமியை யிழந்தது ஸம்ஸ்க்ருத வித்வத் கோஷ்டிக்கு மஹத்தான நஷ்டமே யாகும்.

ஸுப்ரஸித்தராய்த் திருவல்லிக்கேணியில் விளங்கிவரும் ஸ்ரீமான் வேமூர். ரங்கநாதம் செட்டியாரவர்கள் ஆனந்தா ப்ரெஸ் நடத்திவந்த காலத்தில் இந்த ஸ்வாமியைக் கொண்டு அபரிமிதமான லோகோபகாரங்களைச் செய்வித்தார். ஸ்ரீ பாஷ்யம், அதிகரண ஸாராவளி, மதத்ரய பாஷ்ய ஸஹித பகவத்கீதை, ஸவ்யாக்யாந ஸ்ரீ பாகவத தசமஸ்கந்தம், ஸ்தோத்ர பாஷ்யம் முதலான அநேக ஸத்க்ரந்தங்கள் இந்த ஸ்வாமியால் பரிசோதிக்கப்பட்டு ப்ரசுரமாகியிருக்கின்றன. ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணத்தையும் ஸ்ரீபாகவதத்தையும் பூர்த்தியாகத் தமிழில் ஆச்சரியமாக மொழிபெயர்த்து எழுதி ப்ரசுரம் செய்திருப்பவரும் இந்த ஸ்வாமியே. ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் அநேக ஸ்தோத்ரங்களும் காவியங்களும் பண்டித கோஷ்டிகளில் அபிநந்திக்கத் தக்கவையாய் இந்த ஸ்வாமியால் இயற்றப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் சில நூல்கள் அச்சிடப்பட்டு மிருக்கின்றன.

கீர்த்திமூர்த்தியான சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி (தமிழ் லிபியில்) பகவத் விஷயம் பதிப்பித்தபோது இந்த ஸ்வாமியே ப்ரதாந சோதக பதவியில் எழுந்தருளியிருந்தார். ஆக, பலவகைப்பட்ட உபகாரங்கள் இந்த ஸ்வாமி மூலம் உலகுக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

இவருடைய பாண்டித்ய ப்ரகர்ஷம் ஒருபுறமிருக்க, விநயஸம்பத்தும் பாகவத ப்ராவண்யமும் ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யாதிகளும் அப்ரமேயமாயிருந்தன. ஸர்வப்ரகாரங்களாலும் மஹா குணாட்யராயிருந்த இந்த ஸ்வாமியின் வியோகம் திருவல்லிக்கேணி வாஸிகளுக்கு விசேஷித்து சோசநீயம். இந்த ஸ்வாமியின் ஸ்தானத்தைப் பூர்த்தி செய்யக்கூடியவர் ஒருவருமில்லை யென்கிற விஷாதமே நம்மை விசேஷித்து வருத்துகின்றது.

விமர்சகர்களுக்கு விஜ்ஞாபனம்.

சென்ற ஐப்பசி மாதத்தில் ந்ருஸிம்ஹப்ரியாவின் மூலமாக வெளிவந்த ஆசார்ய ஜயந்தி மலரில் "ஆராய்ச்சிக்கு ஆதரவு உண்டா" என்ற மகுடம் புனைந்தவோர் வியாஸம் வெளிவந்திருப்பதைப் பலரும் வாசித்திருப்பீர்கள். "[illegible] [illegible]=குரும் ப்ரகாசயேத் தீமாந் மந்த்ரம் யத்நேந கோபயேத், அப்ரகாச ப்ரகாசாப்யாம் க்ஷீயேதே ஸம்பதாயுஷீ." என்கிற ச்லோகத்தின் பாடத்தையாவது மாற்றவேண்டும், அந்வயக்ரமத்தையாவது மாற்றவேண்டும் என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. ஸ்வாமி எம்பெருமானார்மேல் குறைகூறப்பட்டிருந்தது. அது மிகவும் தவறான ஆராய்ச்சியென்று விரிவாக நிரூபணம் செய்து எழுதப்பட்ட வோர் வியாஸம் நேற்றுக் கார்த்திகை மாதத்து அம்ருதலஹரீ பத்ரிகையில் வெளிவந்திருக்கிறது. அது ஆஸ்திகர்கள் அனைவராலும் அவசியம் வாசிக்கத்தக்கது. "அம்ருதலஹரீ ஆபீஸ். கீழச்சித்திரை வீதி. ஸ்ரீரங்கம்." என்ற விலாசத்திற்கு எழுதி வருவித்துக் கொள்க. தவிரவும், ஆஸ்திகர்கள் அந்தப் பத்திரிகைக்கு நிரந்தர சந்தாதாரர்களாக ஆக வேண்டியதும் முக்கியமென்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

விலாஸ அறிவிப்பு.

இப்பத்திரிகையின் ஆசிரியரான ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி இப்போது மதராஸில் எழுந்தருளியிருக்கிறார். 13—1—53 தேதிவரையில் நித்ய காலக்ஷேபார்த்தமாக அவ்விடமே எழுந்தருளியிருப்பர். அதுவரையில் ஸ்வாமிக்கு அட்ரஸ் கீழ்வருமாறு:—

P. B. அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி,
48, கோவிந்தப்ப நாயகன் வீதி,
(உப்பட்டூர் ஆழ்வார் செட்டியார் ராமாநுஜ கூடம்) **மதராஸ்—1.**

அற்புத வெளியீடுகள்.

ஸ்ரீரங்கம் வடக்குச்சித்திரவீதியில் (நெ. 35) எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ. உ. வே. **T. R.** ஸ்ரீநிவாஸய்யங்காரென்கிற பெரியார் கீர்த்திமூர்த்தியான ஸ்ரீ. உ. வே. மெய்யுவையங்கார் ஸ்வாமியின் பரமாநுக்ரஹத்திற்குப் பாத்திரமாயிருந்து ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களையெல்லாமதிகரித்து மஹாவிவேகியாயிருப்பவர். இந்த மஹான் சிலமாதகாலமாய் ஆஸ்திக வுலகுக்கு ஒரு பேருதவி புரிந்து வருகிறார். ஸ்ரீராமாயணத்தில் சில முக்கியமான கட்டங்களை யெடுத்து தேவநாகர லிபியில் அடக்கமான பாக்கெட்டு ஸைஜில் ஒரு சிறுமலர் சின்னாள் மாதங்களுக்கு முன்பு வெளியிட்டிருந்தார். இப்போது ஸமீப காலத்தில் ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமப் பதிப்பொன்று அதேவிதமாக வெளியிட்டிருக்கிறார். இதில் ஆயிரம் திருநாமங்களுக்கும் சுருக்கமான தமிழ்ப்பொருளும் [ஸ்ரீ. உ. வே. பண்டித. மெ. ஸுந்தரராஜாசார்ய ஸ்வாமியால் எழுதப்பெற்று] சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விரண்டு ப்ரசுரங்களும் ஆஸ்திகர்களின் நித்ய பாராயணத்திற்கு மிகவும் உபயோகமானது. ஒவ்வொருவரிடத்திலும் இப் பதிப்புகள் அவசியம் இருக்கவேணுமென்பது எமது அபிப்ராயம். இங்ஙனே பல பிரசுரங்களை மேன்மேலும் வெளியிட மிகவும் பாரித்திருக்கின்ற இப்பெரியாருடைய முயற்சிகள் ஸபலமாகவேணுமென்று ஆசாஸிக்கிறோம்.

———